

Komu bolo ľahšie uveriť v Ježiša, apoštolom, či nám? Myslím si, že prijať Ježiša v histórii pred vzkriesením je ľahšie nám, ktorí sa na dané udalosti pozeráme z hory dejín a vidíme všetky úskalia a chyby, ktorých sa dopúšťali apoštoli i iní Ježišovi súčasníci. No po vzkriesení sú vo výhode oni, lebo mali priame dôkazy o všetkom, čo sa stalo. No napriek tomu vidíme, že pochybovali dosť dlho. Apoštolom nestačilo svedectvo žien, ba ani svedectvo niektorých z nich. Dokonca i v prítomnosti samého vzkrieseného Krista zostávajú v tupom úžase, akoby nič také nečakali.

V skutočnosti asi naozaj čakali niečo iné. A preto tak, ako včera Emauským učeníkom, otvára Ježiš oči i srdce apoštolom. Učí ich, ako a čo majú veriť. Ba nie tak veriť, ako skôr vidieť Božie pôsobenie v histórii, jeho, a nie svoje ciele, ktoré predsa len majú krátkodobý dosah. Ježiš chápe apoštolov, aj keď možno tá ich nedôvera k ostatným svedkom mu nie je po vôli. Preto svojím verným – „ne-dôverujúcim“ dáva konkrétne dôkazy – ukazuje svoje rany, ktoré ostali po je umučení, a je s nimi ako skutočný človek. A čo je najlepšie, že práve týchto „málo dôverujúcich“ robí svedkami o všetkých udalostiach pred celým svetom. Pochybnosti, ktorým sa často poddáva náš život je niečo podobné, čo prežívali apoštoli. Oni, možno povedať, poznali Ježiša, veď s ním chodili tri roky. A predsa nevedeli o ňom všetko, či skôr nepochopili. My si tiež myslíme, že poznáme Ježiša, veď nám o ňom toľko rozprávali, toľko sme sa o ňom učili i čítali, a predsa sa nám nie všetko páči. Niekedy sú to pravdy viery, ktoré nevie rozum spracovať, inokedy zas časť Sv. písma, ktorú nám nik nevie vysvetliť, životné okolnosti, ktoré „akože“ zaplánoval Boh proti našej vôli, a nakoniec negatívny príklad

Pochybnosti

Napísal Michal Marhefka
Štvrtok, 28 Apríl 2011 04:20

samotných svedkov, ktorý majú o Kristovi a jeho Evanjeliu hovoriť so živou láskou. Je ťažké prežívať takéto chvíle. Ale ak k nim človek pristupuje s úprimnou snahou nájsť odpovede a nezabúda, že Boh nad všetkým týmto bdie, menia sa pochybnosti na dar, ktorý nás priťahuje bližšie k Nemu – čím viac o ňo vieme, tým viac ho milujeme. Je pochopiteľné, že bez vytrvalej modlitby ďaleko človek nezájde. Skôr naopak, pochybnosti ho vtiahnu natoľko do seba, že sa radšej vzdá celej viery, ako by sa mal celý život trápiť tisícou nezodpovedaných otázok.

Pochybnosť je pre náš vzťah s Bohom niečo na spôsob hádky s milovaným človekom. Nie tak tvrdej, ako skôr bolestnej, že sa nevieme hneď pochopiť, a nakoniec slzavej a radostnej zároveň, že všetko bolo tak jednoduché, len sa nám nechcelo počúvať, no milovaný človek nám z trpezlivosti a s láskou odpustil. A my chceme o tomto odpustení a následnej radosti povedať všetkým.

Viera je živý vzťah, ktorý sa z ľudskej strany neustále rozvíja a prekonáva rôzne prekážky. Sebou nie sme si v tomto vzťahu nikdy istý. No môžeme si byť istý tým, že nad ním bdie sám Boh, ktorý aj naše chyby obracia v prospech.